

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.178/2013/4. szám

A Győri Ítéltábla a dr. Szabó János Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Sebestyén Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránti perében a Szombathelyi Törvényszék 2013. április 3. napján kelt 20.G.40.066/2012/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles megfizetni az alperes az államnak az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására 1.415.193,- (Egymillió-négyszázötvenezer-egyszázkilencvenhárom) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a peres felek között 2011. október 14. napján engedményezési szerződés jött létre, amely alapján a felperesi társaság az "A" Zrt-vel szemben őt megillető 17.689.917,- Ft számlakövetelést ellenérték nélkül az alperesre engedményezte. A szerződés aláírásakor az alperes tisztában volt azzal, hogy a felperes fizetéseképtelenség közeli helyzetben van.

A Vas Megyei Bíróság a 2011. október 27. napján kelt 6.Fpk.18-11-000152/15. számú végzésével elrendelte annak közzétételét, hogy a 2011. augusztus 23. napján jogerőre emelkedett végzésével a felperesi társaság, mint adós felszámolását főeljárásként elrendelte.

A felperes a módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a törvényszék a Cstv. 40. § (1) bekezdés a)-c) pontja alkalmazásával az alperessel 2011. október 14. napján kötött engedményezési szerződés érvénytelenségét állapítsa meg és kötelezze az alperest a perköltség megfizetésére.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult a felperes a perköltségben marasztalása mellett.

Arra hivatkozott, hogy a felperes a megjelölt kereseti jogcímek tekintetében az ott előírt feltételek meglétét nem bizonyította. Kiemelte, hogy önmagában az adósra előnytelen szerződés a hitelezők kijátszására irányuló célzat nélkül nem ad okot a szerződés megtámadására. Előadta, hogy a felperessel megbízási szerződést kötött, amelyet teljesített, és ezért 4 millió Ft + ÁFA költségátalányra jogosult, a megbízási díj és költségátalány elszámolásának biztosítására történt a felperesi követelés engedményezése.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott.

Megállapította, hogy a peres felek között 2011. október 14. napján megkötött engedményezési szerződés érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 927.000,- Ft perköltséget, továbbá felhívásra az államnak 1.061.400,- Ft feljegyzett kereseti illetéket.

A határozata indokolásában rögzítette, hogy a peres felek az engedményezés megtörténtét, és annak tartalmát nem vitatták.

Az elsőfokú bíróság az engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló vagylagos kereseti jogcímek közül elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerint vizsgálta a kereset jogalapját. Ezen megtámadási okra hivatkozással az ügylet - jelen esetben az engedményezési szerződés - érvénytelenségét három konjunktív feltétel fennállása esetén lehet megállapítani: az adós fizetéseképtelenségi helyzetében; egy már fennálló kötelelem jogosultja, tehát az egyik hitelező; előnyben részesül, azaz egy jogügylet következtében a követelésének nagyobb hányadához jut hozzá, mint amihez, amennyihez a vele egy rangsorban lévő hitelezők hozzájuthatnak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, az alperes a felszámolási eljárásba hitelezőként nem jelentkezett be, azonban a perben érvényesített kereset elbírálása szempontjából hitelezőnek kell tekinteni. Alapította ezt arra, hogy "**B**", a felperes volt ügyvezetője a meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek az alperes felé egy értékebecslésből adódó 600.000 - 700.000 Ft közötti tartozása állt fenn. Hivatkozott arra, hogy a felperes a felek engedményezési szerződésének megkötésekor fizetéseképtelenség közeli helyzetben volt, amelyet alátámaszt, hogy felperes a Vas Megyei Bírósághoz 2011. márciusában és 2011. júniusában csődeljárás iránti kérelmet nyújtott be, azonban a második kérelem benyújtását megelőzően már felszámolás iránti kérelmet terjesztettek elő vele szemben.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a peres iratokhoz becsatolt felszámolói közbenső mérleg adatai alapján az is megállapítható, hogy az alperes az engedményezés folytán a követelésének nagyobb hányadához juthatott volna hozzá, mint amihez a vele egy rangsorban lévő hitelezők hozzájuthattak volna.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fentiekben hivatkozott három konjunktív feltétel fennáll, ezért az engedményezési szerződés érvénytelenségét a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjának alkalmazásával állapította meg.

Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, valamint a felperes perköltségben marasztalását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, megalapozatlan, mivel a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek együttes fennállásához elsődlegesen azt kell bizonyítani, hogy az alperes a felperes hitelezője. Az alperes azonban állította, hogy a felperessel szemben követelése, illetve a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igénye nincs, ezért nem hitelezője felperesnek.

Nem bizonyított, hogy a jogügylet felperes vagyont csökkentette, és az sem, hogy az engedményezési szerződés megkötésének következtében felperes hitelezői hátrányt szenvedtek, csatolta az adós vagyonáról készült vagyonértékelést, amely a vagyon nagyságát 832 millió Ft + Áfa összegben határozza meg.

Nem igazolt, hogy a szerződés megkötése a felperes hitelezőinek kijátszására, azaz kielégítési alapjuk elvonására irányult.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását, az elsőfokú ítélet helybenhagyását és felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Az elsőfokú eljárásban előadott érveit részben megismételve rámutatott, hogy az alperes hitelezőnek tekintendő, valamint, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta és a helyes tényállásból levont okszerű jogi következtetéssel állapította meg a támadott szerződés érvénytelenségét.

Az elsőfokú bíróság jogi érvelésével az ítélőtábla - az alábbi módosítással - egyetért.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az engedményezési szerződés létrejött, azt az engedményező aláírta, az engedményes pedig annak feltételeit elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján állapította meg a szerződés érvénytelenségét. Az alperest a felperes hitelezőjének tekintette, figyelemmel arra, hogy **"B"**, volt felperesi ügyvezető előadása szerint a felperesnek elismert tartozása állt fenn az alperes felé.

Az ítélőtábla álláspontja szerint azonban a felperes volt ügyvezetőjének jegyzőkönyvi nyilatkozata önmagában, egyéb adat hiányában nem volt alkalmas arra, hogy a fenti követelés létét és az alperes hitelezői pozícióját bizonyítsa. Az ilyen jellegű követelés létét, hitelezői minősége fennálltát a fellebbezésében maga az alperes cáfolta.

Az alperes csatolta a felperessel kötött, megbízási szerződést, amely szerint az alperes 4 millió Ft + ÁFA költségátalányra jogosult.

A hitelezői pozíciót azonban a megbízási szerződésben feltüntetett 4 millió Ft költségátalány sem igazolja, ugyanis a megállapodás-tervezetet csak az alperes írta alá, így annak létrejötte nem bizonyított. A másodfokú eljárásban pedig az alperes képviselője úgy nyilatkozott, hogy az alperest csak abban az esetben illette volna meg a 4 millió forint költségátalány, ha eredményesen sikerül behajtani az engedményezett követelést. Az engedményezett követelés adása azonban nem teljesített.

Mindezek alapján, tekintettel ez utóbbi nyilatkozatra is az ítéltábla megállapította, hogy az alperes nem tekinthető a felperes hitelezőjének, ezért az engedményezési szerződés érvénytelensége a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem megállapítható.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy az engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítására a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásával van lehetőség.

Ennek alapvető feltétele a támadott jogügylet ingyenessége, vagy feltűnően aránytalan értékkelkülönözettel fennálló visszterhessége.

A 2011. október 14-én kelt engedményezési szerződés megkötésére azonban ellenérték nélkül, azaz ingyenesen került sor.

Figyelemmel arra, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazásának valamennyi feltétele fennáll, ezért az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntéssel állapította meg a támadott engedményezési szerződés érvénytelenségét.

Az alperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan új tényre, körülményre az ítéltábla álláspontja szerint, amelyet az elsőfokú bíróság ne mérlegelt volna megfelelően, és amely lehetőséget biztosítana a jogszerű ítélet megváltoztatására.

A kifejtettek alapján az ítéltábla a törvényszék érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdése alapján viseli saját költségeit, egyúttal köteles az Államnak a feljegyzett fellebbezési illeték, a felperesnek pedig a másodfokú eljárásban felmerült költségek megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegéről a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (3) - (6) bekezdései alapján rendelkezett.

Győr, 2014. június 11.

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Sarmon Hedvig sk
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:
Kiadó: